

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 10C/206/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415206688
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2016:6415206688.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: L. Z., S.. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX Ž. S. A., v konaní právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 1.194,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalovaného na postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava I z a m i e t a.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.194,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 92,- Eur od 05.06.2015 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.102,- Eur od 05.06.2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 251,51 Eur ich zaplatením právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466 v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 71,50 Eur na účet tunajšieho súdu v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 05.06.2015 žiadal žalobca uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 1.194,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne od 05.06.2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dve zmluvy o úvere - dňa 03.05.2012 a dňa 16.07.2012. Na základe prvej zmluvy mu bol poskytnutý úver v sume 1.000,- Eur za odplatu 872,- Eur a na základe druhej úver v sume 350,- Eur za odplatu 322,- Eur. Oba úvery žalovanému splatil, pričom však išlo o zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tieto neobsahovali podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne druh spotrebiteľského úveru, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úrokovú sadzbu a ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. Preto poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov v dôsledku čoho sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 872,- Eur z prvej zmluvy a o sumu 322,- Eur z druhej zmluvy a toto bezdôvodné obohatenie mu nevydal ani po písomnej výzve.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť poukazujúc na to, že predmetné úverové zmluvy nie sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere, pretože v čase ich uzavretia bol žalobca

aktívnym živnostníkom a uzavrel ich za účelom podnikania „pod IČO-m“. Nešlo tak o spotrebiteľské právne vzťahy ale o vzťahy medzi dvoma podnikateľskými subjektmi spravujúce sa Obchodným zákonníkom. Výška odplaty za poskytnutie úverov bola štandardná vzhľadom na vyššiu mieru rizika a náklady spojené s tým, že je nebankovým subjektom. Tým popieral, že by sa na úkor žalobcu akokoľvek bezdôvodne obohatil. Napokon namietal miestnu príslušnosť tunajšieho súdu na konanie poukazujúc na ustanovenie § 85 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Súd s použitím ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti riadne predvolaného žalovaného, ktorý žiadal konať v jeho neprítomnosti. Súd potom vypočul žalobcu a oboznámil ním predložené listinné dôkazy.

Žalobca pred súdom uviedol, že mu žalovaným poskytnuté finančné prostriedky boli vyplatené v hotovosti. Bol vo finančnej tiesni a potreboval peniaze do domácnosti - na palivové drevo, uhlie, či bežné výdavky. I keď v tom čase podnikal ako pilčík, úvery si nebral na podnikanie a nemal ich zaevidované ani v účtovníctve. Zmluvy uzatváral na pobočke žalovaného v Žiari nad Hronom. Podpis na zmluve, že si úvery bral na podnikanie vysvetlil tým, že si to zrejme riadne nepreštudoval, pričom sa ho nikto nepýtal, či úver chce na podnikanie alebo nie, iba sa ho opýtal pracovník žalovaného pán Pohľidal, ktorý žiadosti o úver ako aj úverové zmluvy vypisoval, či je zamestnaný, dôchodca alebo živnostník. Predložil dva doklady totožnosti a asi živnostenský list alebo si ho oni priamo stiahli zo živnostenského registra a potom menovaný pracovník podľa toho vyplnil údaje do zmluvy.

Žalobca v tomto smere predložil svoje daňové priznanie za rok 2012, podľa ktorého dosiahol príjem z podnikania na úrovni 23.401,- Eur. V podstate rovnaká suma (23.401,03 Eur) je uvedená aj v prílohe daňového priznania týkajúcej sa prehľadu príjmov žalobcu za rok 2012 a v nej nefiguruje žiadna pôžička či úver.

V konaní teda nebolo sporným, že žalobca dňa 03.05.2012 uzavrel so žalovaným ako veriteľom zmluvu o úvere, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver v sume 1.000,- Eur za poplatok v sume 872,- Eur. Žalobca sa zaviazal úver vrátiť v 12. mesačných splátkach po 156,- Eur počnúc dňom 11.06.2012.

Takisto nebolo sporným, že účastníci konania uzavreli následne dňa 16.07.2012 druhú úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 350,- Eur za poplatok 322,- Eur a tento úver sa žalobca zaviazal vrátiť tiež v 12. mesačných splátkach po 56,- Eur počnúc dňom 12.08.2012.

Z formálneho hľadiska sa v oboch prípadoch jednalo o tzv. formulárové zmluvy, o vopred pripravené tlačivo s nemožnosťou zmeny jeho obsahu s výnimkou uvedenia identifikačných údajov dlžníka, sumy úveru, poplatku za jeho poskytnutie. Ide pritom o tlačivá, ktoré vzhľadom na predtlačené kolónky neumožňujú identifikáciu dlžníka iným spôsobom než jeho obchodným menom, IČO-m, miestom podnikania a označením zápisu v živnostenskom registri, pričom ešte v osobitnej rubrike dlžník podpisuje prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania.

Takýmto spôsobom je v oboch zmluvách označený ako dlžník aj žalobca, ktorý súčasne v oboch zmluvách podpísal prehlásenie o poskytnutí prostriedkov na podnikanie. Prehlásenie o tom, že prostriedky žiada na podnikanie podpísal aj v rámci formulárových žiadostí, ktorými od žalovaného poskytnutie oboch úverov požadoval.

Vzhľadom na doteraz uvedené je zrejmé, že účastníkmi uzavretá zmluva je úverovou zmluvou majúcou právny základ v ust. § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 499 Obchodného zákonníka platí, že za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

V konaní bolo potom sporným, či predmetná zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou, a teda či ju možno podriaďiť pod ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. pod príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia oboch zmlúv (ďalej aj len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Vyhodnotením vykonaných dôkazov vrátane toho čo uviedol žalobca súd dospel k záveru, že v čase uzavretia úverových zmlúv síce bol podnikateľom - živnostníkom, no nešlo o úvery poskytnuté mu žalovaným „na výkon podnikania“, i keď to takto bolo v zmluvách navonok deklarované.

Z hľadiska ust. § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia sporných zmlúv je totiž rozhodujúce, či fyzická osoba koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo nie. Ide o definíciu spotrebiteľa pre potreby jeho odlíšenia od situácie, kedy do úverového vzťahu s veriteľom vstupuje fyzická osoba v rámci svojej „obchodnej činnosti“ - v rámci svojho podnikania či povolania. Zákonodarca teda takýmto vymedzením pojmu spotrebiteľ sledoval len to, aby vylúčil aplikáciu zákona na právne vzťahy zásadne podnikateľského charakteru medzi podnikateľmi a nie, aby spod jeho ustanovení „vypadli“ prípady, kedy si fyzická osoba oprávnená na podnikanie berie úver pre vlastné osobné potreby evidentne nesúvisiace s jej prípadnou obchodnou činnosťou.

Vo vzťahu k účelu zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorým je ochrana fyzickej osoby v prípade, že koná v rámci svojej „neobchodnej“ činnosti, nie je potom podľa názoru súdu rozhodujúcim kritériom to, ako je fyzická osoba v zmluve označená (či údajmi označujúcimi ju ako podnikateľa - najmä IČO-m, resp. údajom o zápise v príslušnom registri, alebo len svojim menom a priezviskom, bydliskom, dátumom narodenia atď.) ale to, či právny úkon robila v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou alebo nie. Takisto nie je úplne smerodajným to, či v zmluve sa nachádza osobitná deklarácia o tom, že sa úver poskytuje na účely podnikania, keďže obzvlášť pri (spotrebiteľskom) úvere poskytovanom formou hotovostnej pôžičky (ako v tomto prípade) veriteľ v podstate nemá možnosť nijako ovplyvniť skutočné použitie poskytnutých prostriedkov na rozdiel od úveru v pravom zmysle slova, ktorým veriteľ neposkytuje finančné prostriedky priamo dlžníkovi ale v jeho prospech tretej osobe.

Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodom, no z hľadiska možnosti aplikácie (popri úprave Obchodného zákonníka) spotrebiteľskej úpravy zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch na základe jeho § 2 písm. a) je potrebné zvýrazniť ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého o obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi ide vtedy, ak pri jeho vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týka ich podnikateľskej činnosti. Z tohto ustanovenia vyplýva, že obchodnoprávny vzťah je charakterizovaný nielen povahou jeho subjektov - že musí ísť o podnikateľov, ale aj zrejmovou súvislosťou s podnikateľskou činnosťou pri vzniku tohto vzťahu vzhľadom na všetky vonkajšie okolnosti. Povedané aj inak, ako sa daný právny vzťah, daný záväzok a jeho účel javí z hľadiska objektívneho posúdenia.

Na základe výpovede žalobcu a jeho daňového priznania súd nemal preukázané, že by uzavretie oboch úverových zmlúv súviselo s jeho podnikateľskou činnosťou a že by sa teda medzi účastníkmi konania jednalo o právne vzťahy rýdzo obchodnoprávneho charakteru vylučujúce aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch. Ako vyplynulo z výpovede žalobcu, úvery si nebral kvôli tomu, že by ich potreboval pre svoju podnikateľskú (živnostenskú) činnosť, zmluvnú formulárovú dokumentáciu nevyhotovoval, túto vypisoval pracovník žalovaného, pričom išlo o poskytnutie finančných prostriedkov formou hotovosti a zo strany žalovaného sa ho nikto nepýtal, či úvery sú na podnikanie. Ani jeden úver nemal evidovaný vo svojej účtovnej dokumentácii ako úver podnikateľský a preto všetko uvedené vo svojom súhrne nijako nepoukazuje na to, že by uzavretie úverových zmlúv malo v čase vzniku oboch zmluvných vzťahov evidentný súvis so živnosťou žalobcu.

Je síce pravdou, že žalobca bol v zmluvách označený ako podnikateľ - živnostník a podpísal aj zmluvné prehlásenia o tom, že úvery sú poskytnuté na výkon podnikania, no treba zdôrazniť, že iniciatíva urobiť z oboch vznikajúcich právnych vzťahov vzťah výsostne obchodnoprávne vzišla zo strany žalovaného, ktorý vopred pripravil zmluvné formuláre i úverové žiadosti tak, aby z formálneho hľadiska bolo možné usúdiť, že o spotrebiteľský vzťah sa nejedná. No ako už bolo uvedené, nie je rozhodujúca len „forma“ ale skutočný obsah právneho vzťahu, teda to, či konanie žalobcu súviselo s výkonom jeho podnikania. V tomto smere sa súd stotožňuje so žalobcom predloženým rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1509/2014 zo dňa 28.01.2016, ktorý v podstate rovnako konštatoval, že samotné označenie fyzickej osoby ako podnikateľa v zmluve a zaškrtnutie políčka o úvere na účely podnikania nevylučuje spotrebiteľský charakter úverového vzťahu, lebo len tieto formálne údaje nedokazujú konkrétny súvis s podnikaním.

Z uvedených dôvodov tak žalobca pri uzatvorení úverovej zmluvy vystupoval v pozícii spotrebiteľa, žalovaný v pozícii veriteľa (dodávateľa) a na právny vzťah založený zmluvou o úvere sa vzťahuje právny režim zákona o spotrebiteľských úveroch. Už len možno doplniť, že aj predložené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/13/2014 zo dňa 27.01.2015 len dokladuje súdu z rozhodovacej činnosti známu skutočnosť, že v rámci poskytovania úverov spotrebiteľom sa žalovaný snaží používaním rôznych nekalých obchodných praktík vyňať tieto právne vzťahy spod spotrebiteľskej úpravy zákona č. 129/2010 Z.z., resp. predtým účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy bol jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len ako „RPMN“), ktorý slúži spotrebiteľovi na zorientovanie sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdenie výhodnosti poskytnutého úveru. Ak tento údaj v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Pod hrozbou rovnakej sankcie sa ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovalo podľa § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona aj uvedenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a podľa § 9 ods. 2 písm. i) cit. zákona uvedenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru.

Účastníkmi uzavreté úverové zmluvy žiadnu z týchto náležitostí neobsahujú, nie je v nich uvedená RPMN, doba trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti úveru ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru (zmluvy obsahujú len výšku odplaty (poplatku) za úver). Preto oba úvery sú bezúročné a bez poplatkov.

Podľa predloženého prehľadu splátok (č.l. 6pv a č.l. 4pv spisu) žalobca oba úvery splatil v plnej výške - na prvý úver uhradil 1.872,- Eur, teda o 872,- Eur viac než mu bolo poskytnutých a na druhý úver uhradil 672,- Eur, t.j. o 322,- Eur viac než dostal. Pokiaľ teda žalobca zaplatil žalovanému viac než celkovo poskytnutých 1.350,- Eur (prvý úver 1.000,- Eur, druhý 350,- Eur), čiastka uhradená ním nad uvedenú sumu predstavuje bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na jeho úkor podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý hovorí, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný sa vzhľadom na bezpoplatkovosť a bezúročnosť úverových vzťahov na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 1.194,- Eur a túto je povinný mu zaplatiť podľa § 451 ods. 1 OZ, ktorý určuje, že kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať a podľa § 456 OZ, podľa ktorého sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania sa súd riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. (ďalej len „nariadenie“) v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013 vzhľadom na prechodné ust. § 10c uvedeného nariadenia, resp. § 3 nariadenia pokiaľ išlo o plnenie poskytnuté navrhovateľom odporcovi po 01.02.2013. Prechodné ustanovenie § 10c cit. nariadenia určuje, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa prehľadov na č.l. 4pv a 6pv spisu žalobca zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia 1.194,- Eur uhradil žalovanému do 31.01.2013 sumu 92,- Eur (v rámci úhrady sumy 156,- Eur dňa 04.01.2013 na prvú zmluvu, kedy už celkovo na túto zmluvu zaplatil 1.092,- Eur). Výška úrokov z omeškania sa preto spravuje úpravou platnou do 31.01.2013. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.03.2013 bola výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Potom v období po 01.02.2013 uhradil žalovanému zvyšok v sume 1.102,- Eur (1.194,- Eur mínus 92,- Eur). Výška úroku z omeškania je preto podľa § 10c a § 3 nariadenia v znení účinnom od 01.02.2013 o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Do omeškania so zaplatením žalovanej sumy 1.194,- Eur sa žalovaný dostal podľa § 563 OZ dňom nasledujúcim po uplynutí dňa 04.06.2015 ako dňa určeného vo výzve na dobrovoľné vrátenie tejto sumy, ktorá mu bola zaslaná právnym zástupcom žalobcu e-mailom dňa 03.06.2015 (výzva č.l. 3 spisu). Čas plnenia totiž nebol určený právnym predpisom, rozhodnutím súdu ani dohodou účastníkov. Preto od nasledujúceho dňa 05.06.2015 má žalobca nárok na úrok z omeškania až do zaplatenia vo výške 8,05 % ročne (0,05 % ako základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 05.06.2015 + 8 percentuálnych bodov) zo sumy 92,- Eur. Takisto odo dňa 05.06.2015 má navrhovateľ právo na úrok z omeškania až do zaplatenia vo výške 5,05 % ročne (0,05 % ako základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 05.06.2015 + 5 percentuálnych bodov) zo sumy 1.102,- Eur. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania súd návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žalobca bol neúspešný len v pomerne nepatrnej časti úrokov z omeškania. Súd mu preto priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanému za nasledovné účelne vynaložené úkony právnej pomoci:

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 02.06.2015 v čiastke 61,41 Eur (pri základe určenom podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej len „vyhláška“)) + 8,39 Eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky),
- spísanie žaloby 05.06.2015 v čiastke 61,41 Eur + 8,39 Eur režijný paušál,
- zastupovanie na pojednávaní dňa 22.03.2016 v čiastke 61,41 Eur + 8,58 Eur režijný paušál,

čo je spolu na trovách právneho zastúpenia 209,59 Eur plus 20 % DPH, celkovo teda 251,51 Eur. Súd nepriznal žalobcovi uplatnené náhrady za cestu právneho zástupcu na pojednávanie dňa 22.03.2016 a s tým súvisiacu náhradu za stratu času, pretože prostriedky vynaložené na presun advokáta (či jeho koncipienta) z Košíc do Žiaru nad Hronom a späť (čo je spolu viac než 450 km) v situácii kedy v mieste prebiehajúceho súdneho konania a blízkom okolí pôsobí množstvo advokátov, nie sú účelne vynaloženými nákladmi na uplatňovanie práva tak ako to má na mysli ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca ako osoba bývajúc v obvode tunajšieho súdu si zvolila na svoje právne zastúpenie advokáta v podstate z takmer opačného konca republiky a preto si musí trovy s tým spojené znášať zo svojho. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je žalovaný povinný zaplatiť prisúdenú náhradu trov právnenému zástupcovi žalobcu.

Keďže žalobca bol v konaní od súdnych poplatkov oslobodený podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, je žalovaný vzhľadom na tento výsledok povinný s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 cit. zákona zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 71,50 Eur (6 % zo sumy 1.194,- Eur).

Napokon súd zamietol návrh žalovaného na postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava I, nakoľko žalobca bol v konaní spotrebiteľom, išlo o spor zo spotrebiteľskej zmluvy a vtedy sa miestna príslušnosť spravuje okrem ustanovení § 84 a § 85 ods. 2 O.s.p. o všeobecnej miestnej príslušnosti aj ustanovením § 87 písm. f) O.s.p., podľa ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca podaním návrhu na tunajší súd ako súd v obvode jeho bydliska založil miestnu príslušnosť na konanie, preto návrh žalovaného na postúpenie veci nebol dôvodný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.